

Sygnatura akt XII C 90/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 30 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

(KRS : (...))

przeciwko J. L. (PESEL : (...)) i B. L. (PESEL : (...))

o zapłatę

I. Utrzymuje w mocy, w całości, nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 25 października 2016r. w sprawie XII Nc 454/16 i sprostowany postanowieniem z dnia 25 listopada 2016r.

II. Nie obciąża stron kosztami postępowania przewyższającymi kwotę kosztów wskazanych w nakazie zapłaty.

/-/ E. Hoffa

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 sierpnia 2016 r. powód, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanych: J. L. i B. W. kwoty 669.223,11 zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) SA stanowiącej każdorazowo czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 626.194,56 zł od dnia 11 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 2).

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie ksiąg bankowych stwierdzone zostało, że na 10 sierpnia 2016 r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanych z tytułu umowy (...) W (...) nr (...) na co składają się należności wymienione w punkcie 6.1. Jednocześnie powód, na podstawie art. 481 § 1 k.c. domaga się zapłaty kwoty odsetek 43.028,55 zł, które nie kapitalizują się, oraz dalszych odsetek umownych liczonych od kwoty 626.194,56 zł od dnia 11 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych oraz koszty, prowizje i opłaty bankowe w wysokości 0,00 zł. W dniu 4 maja 2016 r. powód skierował do pozwanych wezwanie do zapłaty, które zostało im skutecznie doręczone lecz okazało się bezskuteczne.

Nakazem zapłaty z dnia 25 października 2016 r., sprostowanym postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r., Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k.22).

W ustawowym terminie pozwani złożyli zarzuty od ww. nakazu zapłaty domagając się jego uchylenia w całości i oddalenia powództwa (k.39). W uzasadnieniu pozwani podnieśli, że powód nie przedłożył umowy kredytowej, nie dokonał wypowiedzenia umowy ani nie podjął próby polubownego rozwiązania sporu.

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 lipca 2013 r. pozwani zawarli z powodem umowę kredytu mieszkaniowego (...) W (...) nr (...) (zwana dalej Umową) na mocy której Bank postawił do dyspozycji kredytobiorców kwotę 644.000,00 zł na okres 308 miesięcy, z terminem zapadalności określonym na dzień 2 kwietnia 2039 r., natomiast pozwani zobowiązali się do terminowej spłaty zobowiązania.

Bezsporne, dowód: kserokopia umowy kredytowej (k.57-59)

Pozwani nie regulowali terminowo należności z tytułu rat kredytu.

Dowód: historia operacji na kontrakcie kredytowym (k.80-83)

W tej sytuacji, Umowa została wypowiedziana przez bank pismem z dnia 19 kwietnia 2016 r.

Bezsporne.

W związku z powstałym zadłużeniem powód skierował do pozwanych wezwania do zapłaty należności. Wezwania zostały doręczone pozwanym w dniu 19 maja 2016 r.

Bezsporne, dowód: wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru (k.5-7)

Strony prowadziły korespondencję w sprawie restrukturyzacji zadłużenia. Do restrukturyzacji nie doszło.

Dowód: korespondencja wraz z wnioskiem pozwanych o restrukturyzację zadłużenia (k.44-56)

W dniu 10 sierpnia 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych w którym figuruje wymagalne zadłużenie pozwanych z tytułu Umowy, na które składają się: należność główna w wysokości 626.194,56 zł oraz odsetki za okres od 2 września 2015 r. do 10 sierpnia 2016 r. w wysokości 43.028,55 zł.

Bezsporne, dowód: wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k.4)

W dniu 20 marca 2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych w którym figuruje wymagalne zadłużenie pozwanych z tytułu Umowy, na które składają się: należność główna w wysokości 626.194,56 zł oraz odsetki umowne w wysokości 81.114,90 zł.

Bezsporne, dowód: wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k.78-79)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie zeznań stron, z ograniczeniem do zeznań pozwanego.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom i uwierzytelnionym odpisom dokumentów albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła zastrzeżeń, a także w toku procesu nie została zakwestionowana przez strony. Jeśli chodzi o kserokopie dokumentów to żadna ze stron nie kwestionowała faktu, że odzwierciedlają one treść oryginałów.

Zeznania pozwanego okazały się nie przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pozwany zadeklarował, że przedłoży dowody wpłat kwot nie ujętych, według pozwanych, w historii konta dokumentującego obroty finansowe związane ze spłatą w/w kredytu. przedstawionej przez powoda. Z deklaracji tej nie wywiązał się.

Zeznania pozwanego, z uwagi na brak potwierdzenia ich za pomocą jakiegokolwiek obiektywnego materiału dowodowego, z tej przyczyny były niewiarygodne.

Pozwana nie stawiała się na rozprawę, powód przedstawił posiadane przez siebie dokumenty wobec czego sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę zobowiązania pozwanych stanowiła umowa kredytu mieszkaniowego (...) W (...) nr (...) z dnia 2 lipca 2013 r. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1988ze zm. cyt. dalej jako Prawo bankowe) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zdaniem Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający, aby ustalić odpowiedzialność pozwanych w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie i to na podstawie art. 720§1 k.c. w związku z art. 366 k.c. i art. 359 § 1 i 2¹ k.c.

W przeważającej części okoliczności sprawy były pomiędzy stronami bezsporne.

Wprawdzie pozwani początkowo w zarzutach od nakazu zapłaty podnieśli iż powód nie przedłożył umowy kredytowej ani dokumentu wypowiedzenia, ostatecznie jednak na rozprawie dnia 7 września 2017 r. spór stron ograniczył się wyłącznie do zakwestionowania ilości i terminów wpłat dokonanych na poczet spłaty zadłużenia kredytowego.

Zakwestionowanie to, jak się później okazało, było gołosłowne bowiem pozwani nie przedłożyli żadnych potwierdzeń rzekomych wpłat nie ujętych w historii operacji na koncie kredytowym z dnia 20 marca 2017 r. przedłożonej przez powoda (k.80-83). Co więcej, pozwany wskazał, że nie jest w stanie przedłożyć owych dokumentów z przyczyn technicznych

(k. 130).

Biorąc to pod uwagę uznać należało twierdzenia pozwanych za niewykazane, a w konsekwencji za w całości prawdziwe twierdzenia powoda zawarte w pozwie. Z tych przyczyn wydany nakaz zapłaty podlegał utrzymaniu w mocy w całości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 496 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 105§2 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy. Pozwani jako przegrywający sprawę w całości są obowiązani do zwrotu stronie powodowej kosztów procesu na które złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 7.828 zł ,oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, tj. tak jak orzeczono w utrzymanym w mocy nakazie zapłaty z dnia 25 października 2016 r. (k.22).

/-/ E. Hoffa